

sygn. akt I C 804/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2021 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej S. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.270,39 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt złotych 39/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.100 zł (jeden tysiąc sto złotych) od dnia 17 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej S. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

sędzia Danuta Kozikowska

sygn. akt I C 804/21 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. K. kwoty 1.270,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.100,00 zł od dnia 17 lutego 2021 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód oraz pozwana w dniu 19 października 2020 r. zawarli umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwanej została udzielona pożyczka na kwotę 1.100,00 zł wraz z prowizją w wysokości 170,39 zł. Strony ustaliły termin spłaty zobowiązania na dzień 16 lutego 2021 r. Łączna kwota do spłaty wyniosła 1.270,39 zł. Pozwana przesłała weryfikację tożsamości oraz zdolności kredytowej za pomocą Usługi (...) umożliwiającej natychmiastową weryfikację rachunku bankowego pożyczkobiorcy po uprzednio wyrażonej przez pożyczkobiorcę dobrowolnej zgodzie na przeprowadzenie wyżej wymienionej weryfikacji. Powód wykonał swoje zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki i w dniu 19 października 2020 r. dokonał wypłaty pożyczki w kwocie 1.100,00 zł na rachunek pozwanej. Pozwana nie skorzystała z prawa do odstąpienia od umowy, nie wniosła zastrzeżeń do postanowień zawartych w umowie ani do sposobu wykonania umowy na żadnym etapie jej trwania. Pozwana była wzywana pisemnie do uregulowania zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, jednakże pomimo podjęcia wskazanych powyżej działań nie spłaciła swojego zadłużenia.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- pożyczka w kwocie 1.100,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- prowizja z tytułu udzielonej pożyczki w kwocie 170,39 zł.

Pozwana S. K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotą 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zdaniem pozwanej roszczenie powoda można uznać za nieudowodnione z uwagi na nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, brak udowodnienia wysokości roszczenia co do wysokości i zasady, brak wykazania przekazania przez powoda na własność pozwanej środków pieniężnych, brak wykazania wysokości odsetek naliczonych przez powoda oraz naliczania odsetek w wymiarze przekraczającym wysokość odsetek maksymalnych, brak wymagalności roszczenia z uwagi na brak wypowiedzenia umowy pożyczki oraz stosowanie przez powoda w umowie pożyczki niedozwolonych klauzul umownych, nie wiążących pozwanej ze skutkiem *ex tunc*.

Pozwana wskazała, iż zaprzecza twierdzeniom pozwu dotyczącym złożenia przez pozwaną oświadczenia woli o zawarciu z powodem pożyczki gotówkowej, otrzymania od powoda kwoty pieniężnej, która mogłaby wynikać z umowy pożyczki, zalegania z zapłatą rat pożyczki, otrzymania od powoda jakiegokolwiek wezwania do zapłaty oraz otrzymania od powoda wypowiedzenia rzekomej umowy pożyczki.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż stanowczo zaprzecza zarówno istnieniu, wymagalności oraz wysokości przedmiotowej wierzytelności. Powód nie wykazał, że dochodzona wierzytelność istniała lub nadal istnieje, nie wykazał również wysokości dochodzonego roszczenia, w tym zasad oraz kwot, od jakich wyliczył oraz skapitalizował odsetki ustawowe. Powód nie dowiódł, ażeby przekazał na własność pozwanej określoną w umowie sumę pieniężną, której zasądzenia się domaga. Nie można zatem uznać, że wykonał swe obowiązki określone w umowie. Jeżeli więc powód nie udowodnił przekazania na własność pozwanej określonej sumy, nie może obiektywnie domagać się zwrotu wynikających z tego tytułu kwot. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił stosownego dowodu na przekazanie pozwanej wskazanej w umowie kwoty pożyczki, a więc należy uznać, że podstawowy warunek zawarcia tejże umowy nie został spełniony, a powództwo jest bezzasadne. W ocenie pozwanej z przedstawionego materiału dowodowego w żadnym razie nie można wywnioskować istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie. Wysokość roszczenia powoda nie została dowiedziona złożonymi przez powoda dokumentami. Strona powodowa nie przedstawiła prawidłowego doręczenia jakiegokolwiek wypowiedzenia stronie pozwanej, co uzasadnia zarzut braku wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia. Termin wymagalności powinien być liczony od otrzymania przez pozwaną wypowiedzenia. Na doręczenie owego pisma pozwanej powód nie przedstawił żadnego dowodu, a zatem nie można stwierdzić, czy i kiedy wierzytelność mogła być postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Pozwana kategorycznie zaprzeczyła, ażeby do jej wiadomości dotarło oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy. Zdaniem pozwanej nie można także zakładać, iż jako wypowiedzenie umowy można potraktować wniesienie pozwu, ponieważ wypowiedzenie umowy powinno odpowiadać warunkom umowy, regulaminu oraz ustawy Prawo bankowe. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na doręczenie pozwanej wezwania do zapłaty z ostrzeżeniem o zamiarze wypowiedzenia umowy pożyczki, a co za tym idzie powód nie mógł wypowiedzieć umowy bez zachowania tego warunku, który wynika bezpośrednio z umowy w całości przez niego sporządzonej. Powód był związany postanowieniami umowy, którą w dodatku w całości zredagował. Nie można więc uznać, iż do wypowiedzenia umowy faktycznie doszło. Zdaniem pozwanej przyjmując fakt braku skutecznego wypowiedzenia umowy – powództwo powinno zostać oddalone jako przynajmniej przedwczesne z uwagi na brak jego wymagalności. W związku z brakiem dowodów należy uznać, że stosunek prawny stanowiący podstawę dochodzonej pozwem wierzytelności nie istnieje, a co za tym idzie sama wierzytelność również nie istnieje. Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty należy uznać, iż przedmiotowa umowa nigdy nie została skutecznie zawarta.

Pozwana zarzuciła też, że roszczenie można uznać za nieudowodnione także ze względu na brzmienie klauzul, które znajdują się w umowie, w szczególności dotyczących wygórowanej opłaty pobranej tytułem prowizji. Postanowienia umowy w tym zakresie zdaniem pozwanej należy rozpatrywać w kategorii niedozwolonych klauzul umownych w rozumieniu art. 385 k.c. W niniejszym przypadku pozwana nie miała żadnego wpływu na brzmienie klauzul znajdujących się w umowie pożyczki. Wszystkie omawiane klauzule stanowiły element wzorca umownego lub zostały narzucone pozwanej i nie były przedmiotem indywidualnych ustaleń. Kwestionowane postanowienia umowy nie były indywidualnie uzgadniane z pozwaną. Pozwana nie miała także szans na wcześniejsze zapoznanie z wzorcem umownym, więc nie mogła dokonać weryfikacji, czy proponowane jej postanowienia są korzystne z punktu widzenia jej interesu. Okoliczności sprawy pozwalają także na stwierdzenie, że kwestionowane klauzule odnoszące się do wysokości prowizji są sprzeczne z dobrymi obyczajami. Nie można uznać, ażeby w tych okolicznościach sprawy pobieranie tak wysokich opłat było uzasadnione okolicznościami – wedle twierdzeń powoda pozwana sama miała dokonać wypełnienia wzorca umownego, stąd powód nie może obiektywnie domagać się zasądzenia na jego rzecz kwoty pobranej tytułem opłaty administracyjnej oraz prowizji. Pozwana podkreśliła, że zasadność obciążania pożyczkobiorcy wysoką prowizją musi być każdorazowo podyktowana ściśle określonymi kosztami i względami związanymi z procesem zawarcia konkretnej umowy pożyczki (wysokością kosztów utrzymania biura, w którym została zawarta kosztami dojazdu do klienta itp.)

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 21 grudnia 2021 r. podniosła dodatkowo, że powód nie udowodnił istnienia swego roszczenia z tytułu umowy o kredyt, jego wysokości oraz daty jego wymagalności, gdyż posługiwał się dokumentami prywatnymi. Ponadto zdaniem pozwanej Sąd powinien podejmowane przez powoda czynności ocenić również w kontekście art. 5 k.c. Powód nadużył swej pozycji, stosując najdalej idące uprawnienie oddziaływujące na kredytobiorcę w postaci wypowiedzenia umowy, co nie było w tym wypadku uzasadnione okolicznościami sprawy, szczególnie w sytuacji, w której powód nie dowiódł nawet, że pozwana posiadała jakiegokolwiek wymagalne zadłużenie na chwilę złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu. W związku z powyższym uznać należy, iż do wypowiedzenia umowy pożyczki de facto nigdy nie doszło – powód nie był uprawniony do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z uwagi na naruszenie procedury restrukturyzacyjnej, mającej poprzedzać wypowiedzenie umowy. Powód nie przedstawił też żadnego związku pozwanej z konkretną umową, gdyż o takim związku nie może decydować wpisanie przez powoda danych pozwanej do przygotowanych przez siebie dokumentów. Zdaniem pozwanej w sytuacji, gdy powód decyduje się na dochodzenie pożyczki udzielonej poprzez stronę internetową, której udzielenie jednocześnie dopuszcza weryfikację danych pożyczkobiorcy w sposób ustalony przez pożyczkobiorcę, to winien zapewnić sobie odpowiednie instrumenty, które umożliwiłyby mu wykazanie, że dana osoba rzeczywiście złożyła wniosek o pożyczkę. Tymczasem przedstawione przez powoda niepoświadczone kserokopie nie są nawet dokumentami. Ponadto zdaniem pozwanej w przypadku składania oświadczeń w formie elektronicznej, po wydrukowaniu treści oświadczenia złożonego w formie elektronicznej sam wydruk nie pozwala na ustalenie i zweryfikowanie podmiotu, od którego pochodziło oświadczenie złożone drogą elektroniczną. Stąd jeśli taki wydruk zostaje użyty w celach dowodowych, to powinien zostać poświadczony przez osobę, która go sporządziła. Podpis elektroniczny nie jest bowiem przenoszony na taki wydruk. Ponieważ zaś przedstawione przez powoda wydruki nie zostały przez nikogo poświadczone w zakresie zgodności nawet z treścią oświadczenia złożonego w formie elektronicznej, tym samym ich moc dowodowa sprowadza się jedynie do maszynowego odzwierciedlenia treści oświadczenia elektronicznego, jednak nawet bez możliwości ustalenia przez kogo faktycznie i kiedy to elektroniczne oświadczenie zostało złożone. Powyższe uniemożliwiało uznanie tych wydruków nawet za dowód będący dokumentem prywatnym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 października 2020 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z pozwaną S. K. umowę pożyczki Nr (...).

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.100,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 1.270,39 zł, która obejmować miała spłatę pożyczki oraz prowizję za udzielenie pożyczki w kwocie 170,39 zł. Pożyczka była nieoprocentowana. Spłata miała nastąpić jednorazowo w terminie do dnia 18 listopada 2020 r.

Pozwana przeszła weryfikację tożsamości oraz zdolności kredytowej za pomocą Usługi (...) umożliwiającej natychmiastową weryfikację rachunku bankowego po uprzednio wyrażonej zgodzie na przeprowadzenie wyżej wymienionej weryfikacji. W ramach Usługi (...) pozwana zalogowała się za pośrednictwem strony internetowej powoda do swojego rachunku bankowego prowadzonego w Banku (...) S.A., w wyniku czego zweryfikowała swój rachunek bankowy i potwierdziła swoją tożsamość.

Kwota pożyczki w wysokości 1.100,00 zł została wypłacona pozwanej na rachunek bankowy numer (...) w dniu 19 października 2020 r.

Pismem z dnia 2 marca 2021 r. powód wezwał pozwaną do niezwłocznego uregulowania należności w kwocie 1.275,12 zł (1.100 zł tytułem należności głównej, 170,39 zł tytułem prowizji oraz 4,73 zł tytułem odsetek) w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem przekazania informacji dotyczących zaległego zadłużenia do rejestrów dłużników prowadzonych przez Biuro (...) S.A. i (...) S.A., a także skierowania sprawy a drogę sądową, a w dalszej kolejności egzekucji komorniczej.

Pozwana do dnia zakończenia postępowania w niniejszej sprawie nie dokonała żadnej wpłaty na poczet umowy pożyczki Nr (...).

(**dowód:** umowa pożyczki Nr (...) – k. 16, wydruk z rachunku bankowego pozwanej uzyskany za pomocą Usługi (...) – k. 17 – 23, potwierdzenie przelewu – k. 24, wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości wpisania dłużnika do (...) – k. 25 – 27/

Pozwana S. K. posiadała status konsumenta.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione w całości.

Stan faktyczny Sąd ustalił wyłącznie na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda. Wiarygodność tych dowodów nie budzi wątpliwości Sądu, a pozwana nie zakwestionowała skutecznie wiarygodności tych dowodów. Pozwana nie zaoferowała Sądowi żadnych dowodów, ograniczając się do zaprzeczenia wszystkim twierdzeniom i tezom powoda, do sformułowania wszystkich możliwych zarzutów bez udowodnienia zasadności swoich twierdzeń. W ocenie Sądu zarzuty pozwanej wynikały wyłącznie z przyjętej przez nią linii obrony i zostały zgłoszone wyłącznie na użytek niniejszego procesu.

Zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Wobec powyższego wbrew zarzutom pozwanej za dokumenty Sąd uznał przedłożone przez powoda niepodpisane ani niepoświadczone za zgodność z oryginałem elektroniczne wydruki.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd ustalił na podstawie załączonej do pozwu umowy pożyczki zawartej przez powoda i pozwaną, mimo iż pozwana w odpowiedzi na pozew zaprzeczyła, aby była stroną tej umowy.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest zatem umową dwustronnie obowiązującą. W przypadku pożyczki pieniężnej pożyczkodawca po przekazaniu pożyczkobiorcy ustalonej kwoty pieniężnej ma zatem prawo żądać zwrotu pożyczonych środków finansowych.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W takiej sytuacji powód domagając się zasądzenia określonej kwoty tytułem zwrotu pożyczki winien był wykazać: zawarcie umowy pożyczki i przeniesienie na własność biorącej określoną ilość pieniędzy.

W niniejszej sprawie umowę pożyczki zawarto przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość.

Definicja umowy na odległość zawarta została w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst ujednolicony Dz.U. z 2020 r. poz. 287)

Zgodnie z tym przepisem umowa taka jest zawierana przez przedsiębiorcę z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie.

Ważnym warunkiem zawarcia umowy pożyczki na odległość jest przedstawienie konsumentowi przed zawarciem umowy w sposób jasny i zrozumiały wszystkich informacji na temat warunków i kosztów pożyczki. Dlatego na stronach firm pożyczkowych znaleźć można suwaki służące określeniu dokładnych kosztów pożyczania konkretnej sumy pieniędzy, ramowe umowy pożyczek oraz tabele opłat. Również na stronie internetowej powoda (...) znajduje się suwak umożliwiający ustalenie wysokości prowizji, RRSO i kwoty do zwrotu w zależności od wybranej kwoty pożyczki.

Niewątpliwie z inicjatywy pozwanej pomiędzy stronami niniejszego procesu doszło do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst ujednolicony Dz. U. z 2020 r., poz. 344).

Zawarta pomiędzy powodem a pozwaną umowa określona jako umowa pożyczki Nr. (...) pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst ujednolicony Dz.U. z 2019 r., poz. 1083). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Konsument, który zawarł na odległość umowę o usługi finansowe, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w niniejszej sprawie w terminie czternastu dni od daty zawarcia umowy (art. 27 ustawy o prawach konsumenta). W niniejszej sprawie pozwana nie wykazała, że od umowy tej odstąpiła, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c.

Podkreślić należy, że pozwana nie wykazała, by ktoś wykorzystał jej dane osobowe do uzyskania pożyczki. Logicznym w świetle zasad doświadczenia życiowego jest, że gdyby zdarzenie takie miało miejsce, to pozwana zawiadomiłaby organy ścigania, a w toku niniejszego procesu w celu podjęcia obrony przed nieuzasadnionymi roszczeniami powoda zgłosiła wniosek dowodowy o przesłuchania jej na rozprawie w charakterze strony na okoliczność bezprawnego wykorzystania jej danych osobowych. Tak postępuje człowiek należycie dbający o swoje interesy, a pozwana dodatkowo w niniejszym postępowaniu była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem.

Wbrew zarzutom pozwanej powód za pomocą potwierdzenia przelewu wykazał również fakt przekazania pozwanej kwoty stanowiącej przedmiot umowy pożyczki (k. 24). Nie zgłaszając wniosku o przesłuchanie jej na rozprawie pozwana nie wykazała inicjatywy dowodowej na okoliczność, że rachunek bankowy numer (...) nie należał do niej. Powód natomiast poprzez przedłożenie wydruku z rachunku bankowego pozwanej uzyskanego z serwisu (...) wykazał

okoliczność przeciwną. Z wydruku tego (k. 17 - 23) wynika, że właścicielką rachunku nr (...) prowadzonego przez (...) S.A. jest S. K., numer PESEL (...).

Wobec powyższego Sąd uznał za udowodniony fakt przekazania kwoty pożyczki na rachunek bankowy należący do pozwanej.

Nie budzi wątpliwości wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem. Pożyczka została zawarta na okres 1 miesiąca i zgodnie z postanowieniami umowy miała być spłacona jednorazowo. Roszczenie stało się zatem wymagalne z upływem wskazanego w umowie pożyczki terminu spłaty pożyczki, tj. 18 listopada 2020 r. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 30 września 2021 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej), a więc w czasie, gdy roszczenie było już wymagalne. Ponadto z uzasadnienia pozwu nie wynika, aby umowa pożyczki będąca podstawą dochodzonego roszczenia została wypowiedziana, wobec czego zarzuty pozwanej dotyczące braku wymagalności roszczenia z uwagi na brak wypowiedzenia umowy pożyczki oraz nieotrzymania od powoda wypowiedzenia umowy pożyczki Sąd uznał za bezprzedmiotowe. W związku z powyższym bezprzedmiotowy był również zarzut niedokonywania przez powoda czynności poprzedzających wypowiedzenie umowy przewidzianych przez przepisy Prawa Bankowego, tym bardziej, że powód nie jest bankiem, lecz tylko firmą pożyczkową.

Pozwana zaprzeczyła również, aby posiadała jakiegokolwiek zaległości z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, jednakże wbrew swojemu obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazała, aby na rzecz powoda dokonała jakiegokolwiek wpłaty.

Natomiast wysokość roszczenia dochodzonego pozwem odpowiada wysokości całkowitej kwoty do zapłaty wskazanej w umowie pożyczki Nr (...). Powód nie musiał wykazywać sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty, skoro wysokość tej kwoty wynika wprost z umowy pożyczki. Wbrew zarzutom pozwanej powód do kwoty tej nie doliczył żadnych odsetek, w szczególności odsetek w wymiarze przekraczającym wysokość odsetek maksymalnych, co nie budzi wątpliwości po dokonaniu porównania treści uzasadnienia pozwu z treścią ww. umowy pożyczki.

Również koszty pożyczki przewidziane w umowie w ocenie Sądu nie stanowią klauzul niedozwolonych (abuzywnych). Na koszt pożyczki składała się jedynie prowizja w kwocie 170,39 zł. Prowizja jest elementem całkowitego kosztu kredytu, co wprost wynika z treści art. 5 ust. 6 lit. a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. Pożyczkodawca jest uprawniony do pobierania opłat i prowizji pod warunkiem, iż są one wliczone w całkowity koszt kredytu i nie przekraczają wynikających z ustawy o kredycie konsumenckim prawa limitów kosztów pozaodsetkowych.

Przewidziane w zawartej z pozwaną umowie pozaodsetkowe koszty pożyczki mieszczą się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r.

Zgodnie z ww. przytoczonym przepisem Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Zgodnie z tym wzorem w niniejszej sprawie pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogłyby przekroczyć kwoty 302,05 zł, przyjmując, że całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.100 zł, okres spłaty wyrażony w dniach - 30 dni, a liczba dni w roku - 366. W umowie pożyczki którą zawarła pozwana limit ten nie został przekroczony, bo naliczono wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 170,39 zł. Skoro koszty umowy nie przekraczają granicy wyznaczonej przez

ustawodawcę dla pozaodsetkowych kosztów kredytu, brak jest podstaw do uznania postanowień o kosztach pożyczki za sprzeczne z prawem i nieważne. Wskazać należy, że strony mogą dowolnie kształtować stosunki prawne byleby nie były one sprzeczne z właściwością zobowiązania, ustawą i zasadami współżycia społecznego. Brak podstaw do uznania za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego postanowień umownych, które same w sobie stanowią realizację wyraźnych unormowań prawnych. Wbrew zatem zarzutom pozwanej umowa pożyczki nie jest nieważna, ponieważ nie jest sprzeczna ani z prawem ani z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c.).

Pozwana zawarła umowę pożyczki w ramach swobody kontraktowej. Znała treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość i termin jego spłaty. Zaznaczyć należy, że pozwana S. K. nie wniosła o przesłuchanie jej na rozprawie i tym samym uniemożliwiła Sądowi przeprowadzenie dowodu mającego na celu wyjaśnienie okoliczności, w jakich doszło do zawarcia umowy pożyczki nr (...) z dnia 19 października 2020 r. Pozwana nie wykazała tym samym, że do zawarcia umowy pożyczki doszło w okolicznościach mogących sugerować abuzywność tej umowy.

Wobec powyższego Sąd uwzględniając powództwo w całości na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta w punkcie 1. wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.270,39 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.100 zł od dnia 17 lutego 2021 roku do dnia zapłaty.

Powód w piśmie procesowym z dnia 29 października 2021 r. (Replika na odpowiedź na pozew) wyjaśnił, że początkowa data naliczania odsetek wynika z ostatecznego terminu spłaty, który na wniosek pozwanej został wyznaczony na 16 lutego 2021 r. Okoliczność ta wprawdzie nie została potwierdzona żadnymi dowodami, jednakże termin ten z pewnością nie jest przedwczesny, skoro umowa pożyczki zawierała termin spłaty 18 listopada 2020 r. Powód zaś jako dysponent procesu mógł wskazać termin późniejszy.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie 2. na zasadzie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tekst ujednolicony Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Na koszty poniesione przez powoda składały się kwoty: opłata od pozwu – 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 270 zł (ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. – tekst ujednolicony Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, tj. łącznie kwota 387 zł. Powód wygrał sprawę w całości, zatem pozwana winna mu zwrócić poniesione koszty procesu w pełnej wysokości.

W związku z powyższym Sąd w punkcie 2. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 387 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

sędzia Danuta Kozikowska